

JOSEP MIQUEL GARCIA

críticad'art

Antoni Bernad

L'obra del fotògraf Antoni Bernad ha arribat al punt del reconeixement en la seva maduresa. Ja sigui per la seva feina vinculada a la moda, com en els retrats que ha anat fent al llarg de la seva vida dels personatges claus de la Barcelona de les darreres quatre dècades, tot-hom el considera un referent. Diverses exposicions s'han organitzat darrerament, començant per la que va dedicar-li la Fundació Forvm de Tarragona, seguint per la de la Fundació Vila Casas, que ara itinera per ciutats catalanes, i acabant per la retrospectiva *Antoni Bernad, Nord, Sud, Est i Oest*, instal·lada al Palau Robert de Barcelona, i comissariada per Antoni Llena. En aquestes mostres s'ha pogut veure que moda i cultura tenen una mirada paral·lela a través de la seva càmera, que capta una subtilitat que realment retrata els personatges amb què s'enfronta. Cal dir que amb tots ells i elles, siguin artistes o models, Antoni Bernad ha establert una sintonia que ha entès la seva essència. En els cercles culturals barcelonins, Bernad compta, i ha seguit l'evolució de la ciutat pre i post-olímpica.

En totes aquestes exposicions ha estat inclosa una de les tres fotografies vinculades amb la nostra escena. Era l'any 1990 i la galeria Sebastià Petit ofería unes exposicions on agermanava dos artistes. Ho va fer amb Benet Rossell i Antoni Miralda, i lògicament amb l'Àngel Jové i l'Antoni Llena, que havien congriat una amistat fraternal en el temps de la Petite Galerie. Com a targetó de la invitació, l'Antoni Bernad va fer una fotografia que realment va ser genial, i que ara ampliada fa goig de veure. Apareixen els rostres de l'Àngel Jové i l'Antoni Llena mig ensorrats en una superfície que no saps si es de sorra o de serradures. Les persones s'ensorren o emergeixen i aquests aspecte fantasmal s'escau perfectament amb aquests artistes que són a mig camí entre l'oblit i la il·luminació.

Les altres dues fotografies de persones lleidatanes no

han tingut la mateixa que aquesta. Una d'elles té a veure també amb l'Àngel Jové. El Centre d'Art Santa Mònica de Barcelona, que jo dirigia, va dedicar una mostra excepcional a l'Àngel. Era el 1990, i el projecte es deia *Capiscar la fior de la mà morta*. Ha estat la mostra més reeixida que ha tingut l'Àngel fins al present. El catàleg va ser molt acurat i peça de col·leccionista. L'Antoni Bernad va fer dues fotografies misterioses, en color. En una es veu l'Àngel assegut a terra en un paratge rural, sota un arbre, al costat d'un pagès que està d'esquena. L'escena no correspon a cap il·lustració, i és una imatge oberta. La segona centra més l'atenció en els rostres d'aquests dos personatges, i es reconeix l'Àngel rient.

Finalment, i una mica més abans, l'Antoni Bernad va venir a Lleida per conèixer Leandre Cristòfol. Ja es veu en la tria de l'Àngel Jové i l'escultor Cristòfol quina era i és la seva sensibilitat. En aquell temps l'Antoni Llena i l'Antoni Bernad havien fet molta amistat amb el cercle de l'arquitecte Oriol Bohigas i s'intentava actualitzar la Fundació Miró amb una obertura internacional que es plantejava a través de la vinguada a Barcelona de Margit Rowell, comissària d'exposicions americana que podia donar una visió renovada de l'art a la ciutat. Interessada per l'avantguarda catalana, Margit Rowell va tenir molta curiositat per l'obra de Cristòfol i va anar seguint les exposicions seves que llavors es feien a la ciutat. En una ocasió va visitar la mostra d'Art o l'avantguarda a Lleida del 1987, acompanyada del Joan Hernández Pijoan i l'Elvira Maluquer i un altre dia va rebre la visita al seu taller de l'avinguda Catalunya de l'Antoni Bernad. Hi va poder fotografiar el Leandre i la Margit amb la reixa d'entrada al taller de fons.

Quedem-nos amb aquestes tres imatges per il·lustrar un fotògraf que sap mirar, que veu i mira a la vegada, i tria el que vol fotografiar. Si el retratat no li interessa, no en deixa constància.